

Het verhaal begint hier, maar het avontuur begon al eerder...

Verkrijgbaar als boek en e-boek

www.henryaverybooks.com

Proloog

Charleston

"De dood is niet het ergste wat een man kan overkomen."

~ Plato, Apologia Socratis ~

~ 1660 ~

Nicholas Trott

Binnen stierf iemand. Het ijzer, dat met schrille tonen de strijd had begeleid, stopte met piepen. Een laatste diepe zucht verraadde dat de mysterieuze ziekte één van de patiënten fataal geworden was. Nicholas zag het voor zich. Hoe één van de zeelieden, vastgeketend aan het ijzeren uiteinde van een ziekenbed, nu met glazige, nietsziende ogen staarde naar het houten plafond boven hem terwijl de laatste druppels opgehoest bloed nog uit zijn mond dropen.

Een geërgerd gemompel, gevolgd door krakend hout dat aangaf dat iemand zich naar de deur begaf. Nicholas slaakte een spijtige zucht. *Dat was dan dat.* Hij pakte zijn hoed van zijn hoofd, klemde die onder zijn oksel, en wachtte af. *Weer een leven dat verloren gaat aan die mysterieuze ziekte. Hoeveel van die stoere zeebonken gaan we nog verliezen voor de week om is?* Nicholas schoof die onaangename gedachte van zich af.

De deur ging krakend open. Tergend traag, of zo leek het Nicholas toch. Hij moest bekennen dat hij zenuwachtig was. *Deze dodelijke ziekte heeft nu al één op twee van die scheepslieden van kant gemaakt, en daarnaast ook nog vier verpleegsters. Hoe haal ik het in m'n hoofd om dan toch nog dit dodenhuis binnen te wandelen?* Nicholas onderdrukte een bezorgde zucht en focuste zich op de vrouw die in de deuropening verscheen.

De verpleegster hield halt en liet haar ogen even over Nicholas glijden voordat ze hem aansprak: 'Je hebt jezelf goed ingepakt, Magistraat. Hebben ze dan eindelijk wat verstand gekregen bij het ministerie?'

Nicholas mompelde nerveus iets onbegrijpelijks. Hij had inderdaad zijn voorzorgsmaatregelen genomen: hij droeg een lange, dikke schort, zijn winterse wanten, een mondkapje, en daarover nog een sjaal die zijn halve gezicht verborg. *Nay, ik ben niet van plan om ten prooi te vallen aan deze vreselijke ziekte.* Twee van zijn collega's waren vorige week al eens komen rondneuzen in dit geïmproviseerd ziekenhuis en hadden vervolgens de wind

Een Lied van de Sterren

van voren gekregen omdat ze geen beschermende kledij hadden gedragen. Beide heren lagen ondertussen in één van de aangrenzende kamers met dezelfde ziekteverschijnselen als de matrozen.

De verpleegster trok haar wenkbrauwen op, en Nicholas besloot om haar eerdere vraag te omzeilen door het onderwerp van het gesprek te verleggen: ‘Eh, jullie hadden nood aan een tolk?’ Nicholas gebaarde wat flauw naar het eind van de gang. ‘Uw collega gaf me de instructie om hierbuiten te wachten totdat... u klaar was met uw werk.’

De verpleegster liet haar ogen nog eens langzaam over Nicholas glijden voordat ze knikte. Nicholas beseftte opeens dat hij zich nog niet had voorgesteld. ‘Ik, eh, de naam is Trott. Nicholas Trott. Rechtsgeleerde hier in Charleston.’

De verpleegster knikte opnieuw. ‘Ik weet wie u bent, Meneer Trott. Wat ik niet weet, is of u opgewassen bent om een kamer te betreden waar de dood heerst.’

Ahzo... Nicholas schuifelde nerveus ter plaatse. Ben ik daar tegen opgewassen? Hij kreeg geen tijd om zijn eigen vraag te beantwoorden.

‘Als je overgeeft, dan kuis je het zelf op, begrepen? Ik werk hier nu al acht dagen en negen nachten non-stop om zo veel mogelijk van deze arme zielen te redden. Ik kuis hun stront op, veeg hun pis weg, en loop van hot naar her om ervoor te zorgen dat ze niet stikken in hun eigen speeksel of braaksel of bloed. Ik heb al twee dagen niet geslapen en heb zonet nog maar eens één van m’n patiënten verloren. Dus als je hierbinnen alleen maar onwel gaat worden zoals al die andere hoge piefen bij u in het ministerie, dan kan je maar beter wegblijven.’

Nicholas slikte. Hij begreep de frustratie van deze vrouw. Ook al kon hij zich niet voorstellen hoe het moest zijn om dag in dag uit te zwoegen in een oord waar de dood moeiteloos slachtoffer na slachtoffer velde. Hoe het moest zijn om machteloos toe te zien hoe collega’s en kameraden bezweken onder dezelfde ongekende ziekte waaraan je de gehele tijd werd blootgesteld. *Maar dat mag geen excuus zijn. Deze mensen wagen hun leven om zo veel mogelijk levens te redden. En nu hebben ze mijn hulp nodig in hun zoektocht naar antwoorden over de oorsprong van deze plaag.*

Nicholas haalde eens diep adem en antwoordde: ‘Ik begrijp uw bezorgdheid, Mevrouw, en ik beloof u dat het niet zo ver zal komen.’

De vrouw snoof, al klonk het geluid gedempt van achter het mondkapje en de beschermingslagen die de verpleegster droeg. ‘Laat de formaliteiten maar achterwegen, Magistraat. De naam is Sarah.’ Sarah gebaarde met haar duim over haar schouder naar de kamer achter haar. ‘Hebben ze verteld wat er van jou verwacht wordt?’

Nicholas knikte. Hij was volledig op de hoogte van het bizarre verhaal dat vooraf was gegaan aan deze quarantaine.

Drie maanden geleden was er uit Charleston een handelsschip uitgevaren richting Bermuda. Na een succesvolle koop- en verkoopronde was het schip terug huiswaarts gekeerd, en op hun terugweg hadden de zeelieden een drenkeling opgemerkt. Een man die op een geïmproviseerd vlot had zitten ronddobberen op de Atlantische Oceaan. De onderkoelde en gedehydrateerde drenkeling was buiten bewustzijn geweest op het moment dat de crewlieden hem aan boord hadden gehaald, en ook de dagen daarna was hij slechts sporadisch wakker geweest. Op die momenten had de drenkeling liggen ijlen en om zich heen zitten slaan, en dat in zo’n erge mate dat de kapitein de man had laten opsluiten. Vier dagen later waren de eerste symptomen van deze bizarre ziekte opgedoken bij de drenkeling. En twee dagen later bij de rest van de bemanning. Tegen de tijd dat het schip Charleston had bereikt, waren er al acht mannen bezweken aan de ziekte. En in de negen dagen die daarop gevolgd waren nog eens drieënveertig.

‘U wilt dat ik de drenkeling ondervraag over waar hij vandaan komt,’ antwoordde Nicholas.

Sarah bromde instemmend en wierp een vluchtige blik in de kamer achter haar. ‘Deze ziekte is een gevaar voor heel Charleston, Magistraat. Ze infecteert eenieder wie geen voorzorgsmaatregelen neemt, en niemand behalve de drenkeling lijkt de ziekte te overleven. We hebben geen remedie. Geen verzachtende middelen om de pijn te verminderen. We hebben alles geprobeerd en zijn ten einde raad. Deze drenkeling is de enige man die ons mogelijk meer kan leren over de aard van deze ziekte, of op z’n minst iets over haar oorsprong. Maar hij is nog niet hersteld van zijn bijna-doodervaring, en hoewel ik er zeker van ben dat hij Engels spreekt – of op z’n minst begrijpt – ijlt en raast hij maar door in het Frans.’

Een Lied van de Sterren

Sarah liet een stilte vallen waarin ze Nicholas nog een laatste keer beoordeelde. Daarna draaide ze zich om en liet ze Nicholas met een gebaar weten dat hij haar de kamer in moest volgen. Eenmaal binnen werd Nicholas overweldigd door de misselijkmakende geur die in de bedompte ruimte hing. Als versteend bleef hij in de deuropening staan, en Sarah draaide zich vermoeid naar hem om.

‘Denk aan je belofte, Magistraat.’

Nicholas slikte en liep voorzichtig verder de kamer in. *Wat een ellende! Alsof we ons in een militair hospitaal bevinden na een veldslag!* Nicholas passeerde een bed waarop een laken tot over het hoofd van het bewegingsloze lichaam was getrokken. Vers bloed kleefde op het linnen ter hoogte van de mond.

‘Dat is het enige moment dat ze nog de kracht vinden om iets uit te kramen,’ mompelde Sarah. ‘Vlak voor ze hun laatste adem uitblazen. Deze man wilde dat ik zijn vrouw iets zou vertellen, maar hij kon zijn zin niet afmaken voordat hij stierf. Zo gaat het altijd.’ Sarah draaide zich weg van het bed en liep verder. ‘Een woordje wijsheid, Magistraat: vertel je vrouw dat je van haar houdt voordat je op je sterfbed ligt.’

Nicholas wierp nog een laatste blik op het bed van de dode matroos. ‘Dat zal ik doen,’ mompelde hij afwezig. *Zodra ik mezelf een vrouw heb gevonden.*

Nicholas passeerde nog veertien andere bedden. Op ieder bed lag een graatmagere matroos haast bewegingloos op zijn zij, bewusteloos of blind voor zich uit starend. Allemaal waren ze geketend aan het ijzeren beduiteinde. Allemaal waren ze te zwak om te kreunen of te jammeren. Bij allen droop er bloed uit hun mond, en allemaal hadden ze bevuilde lakens die stonken naar pis en stront, etter en bloed. Allemaal, behalve één.

Nicholas kwam naast Sarah tot stilstand bij het laatste bed in de kamer. Daarin lag een man met zwarte, krullende haren op zijn zij in een relatief proper ogend bed. De man ademde zwaar en onregelmatig, maar er lagen geen uitwerpselen tussen zijn lakens en er hing geen urinegeur aan hem. Door de enorme torso en de gebruide huid vol littekens vermoedde Nicholas dat de man voor hem een gespierde, doorgewinterde zeebonk met een militair verleden moest zijn geweest voordat hij was geveld door zijn ziekte. *Ook al kan hij niet ouder zijn dan vijftwintig.*

Sarah haalde Nicholas uit zijn gedachten: ‘Zijn naam is Hugo Bellose. Dat is zowat het enige wat we weten over deze drenkeling. Hij had slechts een mildere uitbraak van de ziekte, maar hij is nog steeds niet bij zijn volle verstand.’ Sarah haalde haar schouders op. ‘Als hij ooit al bij z’n volle verstand was. Met deze zeelieden weet je nooit. Ik...’

Een hoestbui twee bedden verderop, gevolgd door geschreeuw en gejammer. Sarah vloekte.

‘Oh, Benjamin!’

Gehaast liep de verpleegster naar het bed. Nicholas wist wat dat betekende. *Nog een matroos die het niet gaat halen. Misschien kan ik...*

Een hand sloot zich om Nicholas z’n onderarm. Geschrokken probeerde hij zich los te rukken, maar het lukte Nicholas niet om te ontsnappen uit de verrassend sterke greep. Verbijsterd staarde hij naar de man die hem vanop het ziekenbed had vastgegrepen.

‘Hij moet sterven.’

Er lag een ijpende ondertoon in de stem die Nicholas in het Frans aansprak. Net zoals er een waanzinnige blik te lezen was in de priemende grijsgroene ogen die naar een punt in het oneindige staarden.

Paniek maakte zich meester van Nicholas’ lichaam terwijl de drenkeling op een fluisterende, maar dwingende toon verder sprak: ‘Ze moeten allemaal sterven. Deze ziekte mag zich niet verspreiden op deze wereld.’

Nicholas voelde hoe zijn hartslag de hoogte inschoot, en ongewild verplaatste zijn blik naar Sarah. De verpleegster had zich ondertussen over de onfortuinlijke Benjamin ontfermd en had niet gemerkt dat Hugo Bellose Nicholas had vastgegrepen.

‘Zij is ook besmet,’ mompelde de jonge drenkeling, al had zijn niet-ziende blik zich niet verplaatst en bevond de verpleegster zich áchter hem. ‘Ze zal het eind van de maand niet halen.’

Nicholas slikte. *Deze man is krankzinnig.* Hij durfde zich niet te bewegen. Durfde zijn arm niet los te rukken uit Belloses greep. *Maar hij heeft weet van deze ziekte.*

Aarzelend vroeg Nicholas: ‘Wat is dit voor ziekte? Hoe kunnen we haar tegengaan?’ *Hoe kunnen we deze mensen genezen?*

Een Lied van de Sterren

‘Dat kunnen we niet,’ antwoordde Hugo Bellose op een vlakke toon. ‘Enkel de algen in de grotten van Calaton kunnen deze bacterie bestrijden.’

Een vleugje hoop, gevolgd door vertwijfeling. *Calaton?* Dat was een plek waarvan Nicholas nog nooit had gehoord. Of misschien kende hij de vertaling gewoon niet. ‘Dus er is een remedie in Ca... Calaton?’ vroeg hij daarom voorzichtig. ‘Waar ligt deze stad?’

‘Diep, diep in de oceaan,’ antwoordde de waanzinnige drenkeling fluisterend. ‘Maar de mer zullen ons niet helpen om de grotten te betreden.’

De mer? Ook dat was een term die Nicholas niet kende. Ondertussen begonnen zijn twijfels toe te nemen. *Wat als deze man gewoon maar aan het ratelen is? Wat als hij helemaal niets weet over deze ziekte?* Toch vroeg Nicholas door: ‘De mer? Is dat het volk dat leeft nabij deze grotten? Waar kan ik deze mensen vinden?’

Hugo Bellose schudde hevig zijn hoofd. ‘Geen mensen! Mer. Het bloed vanuit de zee. Half mens, half vis.’

Half mens, half... Een ingeving, en opeens beseftte Nicholas waarover deze waanzinnige man aan het spreken was. *Hij praat over zeemeerminnen!* Verontwaardigd trok Nicholas zich los uit de greep van de man op het ziekenbed. ‘Je bent gek, dwaze Fransman!’ siste hij doorheen zijn tanden. *Wat een tijdverspilling! Ik waag hier m'n leven en...*

Hugo Bellose schoot zo snel recht dat Nicholas het niet tijdig in de mot had. Een hartslag later had de Fransman hem bij de uiteinden van zijn schort vastgepakt. De ketenen die de voormalige drenkeling zogenaamd hadden geboeid aan zijn ziekenbed lagen verloren over de rand van het bed te bungelen.

‘Ik ben geen dwaas, jij vuile kolonist! Ik ben een overlever!’

‘Hugo!’ Sarah had eindelijk opgemerkt wat er gaande was en stormde op hen af, de stervende Benjamin aan zijn lot overlatend. Met een vlugge beweging trok de verpleegster de Fransman van Nicholas af, waarbij Nicholas één van zijn wanten moest prijsgeven aan de Fransman. Vervolgens pinde Sarah de verzwakte man moeiteloos tegen het bed. ‘Hoe heb je jezelf weten te bevrijden uit je ketenen?’

De Fransman antwoordde niet. Leek de vrouw zelfs niet op te merken terwijl hij verder raasde tegen Nicholas: ‘Een overlever! Ik overleefde Tom Dijkstra, en ik overleefde de mer! Ook dit oord zal ik overleven, net zoals alle

toekomstige merde die de Goden op mijn pad zullen dumpen! Totdat ik de Kaart van de Sterren vind! Totdat ik een Heilig Zwaard in mijn handen houd!’

Sarah gromde terwijl ze de tegenstribbelende Bellose terug probeerde vast te ketenen aan het bed. Nicholas stond ondertussen aan de grond genageld en luisterde verwonderd naar het geraas van de hysterische Fransman. *Waar heeft hij het over? Gelooft hij zelf in deze onzin?*

Nicholas wist niet waarom hij het deed, maar hij hoorde zichzelf vragen: ‘Wat bedoel je met “de Kaart van de Sterren”? En wat is een Heilig Zwaard?’

Hugo Bellose lachte maniakaal: ‘Ga naar de mer en vraag het hun koning zelf! Jij wilde toch naar Calaton? Ha! Zoek dan maar een zielsteen! Vul deze tweemaal: één keer met de ziel van een mer, en één keer met de ziel van een mens! Vaar dan naar de Bermudadriehoek om het ritueel uit te voeren! Moeilijk is het niet: smeer bloed van mer en mens over de zielsteen, en je bent onsterfelijk voor één dag! De mer zullen je naar Calaton brengen en zullen één van je wensen in vervulling laten gaan, want dat is hun straf van de Goden! Ondertussen onthoud je best de weg terug uit de grotten, want je begeleiden op je terugreis doen de mer niet! Nee! Zij wachten tot de dag om is, en dan scheuren ze je in stukken! Dus zorg maar dat je...’

Een doffe plof, gevolgd door een rollend geluid. Bellose viel stil en staarde geschrokken naar iets op de grond naast zijn bed. Tijdens de worstelpartij tussen verpleegster en patiënt was zijn hoofdkussen op de grond gevallen, en uit de kussensloop stak de leren omslag van een klein boekje dat de Fransman erin verborgen had gehouden.

‘Wat is dat?’ riep Sarah verbaasd. De Fransman antwoordde niet, en even was er niets anders te horen dan de raspende ademteugen waarmee Benjamin twee bedden verderop zijn doodstrijd aan het verliezen was.

‘Wat is dat?’ riep Sarah opnieuw, terwijl ze van Belloses bed weg stapte nu de Fransman weer geketend was. Verbaasd raapte ze het boekje op. ‘Hoe heb je dit al die tijd voor me achter weten te houden? Heb je nog andere...’

‘Geef dat terug!’ Belloses stem sneed dwars door die van Sarah. Maar zijn blik was niet gericht op het boekje in de handen van de verpleegster. Nee. Bellose focuste zich op het egale, kastanjebruine steentje dat tot tegen Nicholas’ voet was gerold. ‘Geef dat terug!’

Een Lied van de Sterren

Even was iedereen stil, en die stilte werd vervolgens verbroken doordat Benjamin hevig begon te schokken, waarbij diens ketenen krijsend over het ijzeren beduiteinde schraapten.

Voorzichtig raapte Nicholas het ronde steentje op. *Waarom houdt deze Fransman een steentje verborgen bij een schriftje in zijn kussensloop?*

‘Houd die zielsteen niet in je hand!’ schreeuwde Bellose nu hysterisch. ‘Gebruik je want!’

Verbaasd keek Nicholas op. Hij had de steen inderdaad opgeraapt met de hand waarvan Bellose zopas de want had afgerukt, maar wat maakte dat nu uit? *Wacht, wat bedoelt hij met “zielsteen”?*

‘Leg het weg!’ schreeuwde de voormalige drenkeling angstig, zijn blik nu gericht op de ziekenbedden naast hem. ‘Voordat hij sterft!’

Voordat hij sterft? Wat heeft dat nu te betekenen?

Op dat moment stierf Benjamin, en de steen in Nicholas’ hand begon te gloeien. Steeds feller en feller, totdat de steen felrood kleurde.

‘Nee,’ fluisterde Bellose nu verslagen.

Happend naar adem staaarde Nicholas naar de steen in zijn hand. *Wat gebeurt er? Wat is er aan de hand?*

Er ging een schok doorheen het vertrek. Doorheen Nicholas. Vol ontzag keek hij toe hoe Benjamins ziel werd opgesloten in de steen. Hoe diens ziel versmolt met een tweede ziel die eerder al in de steen had gezeten.

Het moment verstreek, en de steen werd weer een steen. Tien hartslagen lang durfde niemand iets te zeggen. Uiteindelijk was het Sarah die als eerste terug sprak: ‘Wat is er zojuist gebeurd?’ vroeg ze met een bibberende stem. ‘Wat was dat voor duistere magie?’

Nicholas wist het niet. Bleef in plaats daarvan maar staren naar de zielsteen in zijn hand, die nu scharlakenrood kleurde.

Het was Hugo Bellose die daardoor als volgende sprak: ‘Het spijt me, Benjamin.’ Zijn woorden waren gericht tot het lege omhulsel dat zonet nog Benjamin was geweest. ‘Niemand verdient een lot dat erger is dan de dood.’

Vervolgens zakte de jonge Fransman verslagen onderuit.